

Чому в носорога така шкура

Жив колись на безлюдному острові неподалік узбережжя Червоного моря парс[21], од капелюха якого сонячні промені відбивалися у більш-аніж-східній пишноті. З усього особистого майна мав цей чоловік, котрий, як ви пам'ятаєте, мешкав біля Червоного моря, лише згаданий вище капелюх, ніж та кухонну плитку, яку, мої любі, ніколи не можна чіпати; особливо вам.

Якось узяв парс борошна, води, родзинок, слив, цукру та іншої всячини і зробив собі пиріг, завдовжки два і заввишки три фути. То була справді чудова здоба (наведені слова — чарівні), й він поставив цей кулінарний шедевр на плитку, бо йому дозволяли на ній готувати, і певний час випікав його, аж доки той увесь укритися рум'яною скоринкою та почав божественно пахнути. Але щойно зібрався наш герой ласувати, як із найбезлюдніших нетрів припленталася на піщану косу велика тварина з рогом на носі, двома поросячими очками й поганими манерами.

У ті часи шкура сиділа на носорогові дуже щільно, без жодної складки. Звір точнісінько нагадував свого співбрата із Ковчега Ноя, хоча, звичайно ж, був значно більший. Утім, він не міг похвалитися вихованістю вже тоді, не може тепер і, либонь, узагалі ніколи не стане поштивим.

Насупившись, носоріг буркнув щось на зразок:

— Мугу!

Переляканий парс блискавично видерся на верхівку пальми, прихопивши з собою тільки капелюх, од якого сонячні промені завжди відбивалися у більш-аніж-східній пишноті. Грубіян же перекинув газову плитку[22], і пиріг покотився по піску, а непроханий гість настромив здобич на свій ріг і безцеремонно з'їв. Опісля нечема, помахуючи хвостом,

забрався геть до пустельної найбезлюднішої глухомані, яка межує з островами Мазандеран, Сокотра та мисами Великого рівнодення.[23]

Неабияк ображений, парс спустився з дерева, поставив плитку знову на ніжки й вирік закляття, якого ви, звичайно, не чули, а тому я його повторю:

Покарати парсу буде до снаги

Того, хто поцупив його пироги.

У словах тих таїлося значно більше змісту, ніж ви могли б подумати.

Адже за п'ять тижнів у цій частині Червоного моря настав сезон неймовірної спеки, і всі скинули з себе одяг. Отже, парс зняв капелюх, а носоріг — шкуру, яку перекинув через плече, спускаючись до піщаного пляжу, щоб остудитися в морських хвилях. Тоді вона застібалася внизу на три ґудзики й була схожа на дощовик[24]. Нахаба жодним словом не обмовився про пиріг, хоч ум'яв його весь, а вишуканими манерами носоріг (ви ж пам'ятаєте?) не міг похвалитися вже тоді, та й пізніше не міг. Товстун перевальцем забрів просто в море й заходився пускати бульбашки носом, а шкуру залишив на березі.

Незабаром її угледів парс, який випадково опинився неподалік, і посмішка двічі ковзнула його обличчям. Затим він аж тричі станцював навколо знахідки, задоволено потираючи руки.

Потім парс швиденько збігав до своєї оселі, де набрав повний капелюх крихт від пирога, бо ніколи не їв нічого іншого і, крім того, ніколи не підмітав свого житла. Повернувшись, спритник узяв ту шкуру, добряче струсонув і щедро наповнив давніми, сухими, черствими, колючими крихтами й кількома підгорілими родзинками, а сам хутко виліз на верхівку тієї-таки пальми, чекаючи, доки звір вийде з води та одягнеться.

І дочекався. Збадьорений купанням, носоріг натягнув шкіру і застібнув усі три ґудзики, проте одразу тіло почало скрізь муляти, колоти і шпигати; ну, зовсім так, як дошкуляють крихти, потрапивши в ліжку. Вирішив було він почухатись, але став почуватися ще гірше. Згодом повалився на пісок і ну качатися, та що більше вовтузився, то нестерпніше свербіло. У розпачі кинувся бідаха до пальми й так завзято терся об її стовбур, що натер на своїй шкірі чималу складку над плечима, другу — внизу, там, де досі були ґудзики, тепер начисто здерті, і ще кілька — над ногами. Ця неприємність остаточно зіпсувала носорогові характер, однак не позбавила крихт, які продовжували його лоскотати. Тож пішов неборака додому, не на жарт сердитий, потерпаючи від жахливого свербіння. Відтоді й донині кожен носоріг має великі складки на шкірі та неймовірно кепський норов, і все через ті злощасні крихти під шкірою.

А парс, надівши капелюха, що од нього сонячні промені, як і раніше, відбивалися у більш-аніж-східній пишноті, зістрибнув з дерева, спакував свою плитку та й вирушив у напрямку Ортаво, Амігдали, гірських лук Анантаріво і боліт Сонапута.[25]